

★ **הוא התגלגל**
מגיל ארבע
בבתי יתומים
ובבתי כלא
הוריו התגדשו ★
ואמו לא
היתה מוכנה
להחזיק בו

האם הרגה ההצלחה

את שושי?

▲ **שה שחורת שיער, הלכה אחרי ארון. בידה החזיקה זר פרחים גדול. מדי פעם השמיעה גניחות עצורות.**
 כשנסתיימה הלווייתו של הזמר שושי (דוד רחמים) המתינה עד אשר התפזרה החבורה הקטנה שהגיעה ללוות אותו ב-

זמר, שהכריז על עצמו כיתום וחסר מישפחה.

דרכו האחרונה. היא ניגשה והניחה את הפרחים על הקבר הטרי.

„זרוקים בלי אוכל“

חיי שושי היו תמיד לוטים ביערפל. סיפור חייו לא היה ידוע בירור לאיש. הכל ידעו כי שושי היה יתום ובילה את רוב שנות ילדותו בבתי יתומים.

יבבה נמלטה מפיה והיא התחילה לזעוק: „שושי! שושי, למה מגיעה לך הלוויה עלובה כזאת?! כל החיים שלך היו עלובים, או לא מגיעה לך לפחות הלוויה מכובדת?! עלוב, עלוב, תמיד הכל היה עלוב!“ האשה היתה גירה מכהל, חברתו מזה שבע שנים של שושי הזמנוח.

מותו של שושי הפתיע את כל חבריו. מצבו הגופני של הזמר כבד-הגוף היה אמנם גרוע, והוא היה שרוי בדיכאון עמוק בימים שקדמו למותו. אך אף אחד לא העלה בדעתו כי ימיו ספורים.

להלוויה, שנערכה באופן ספונטאני,

הכל ידעו גם ששושי הידרדר לחיי פשע בגיל צעיר מאוד, ומבית היתומים הועבר למוסדות שונים לפושעים-קטינים. הוא ישב מיספר פעמים בכלא ושחרר

האם שהתנכרה הופיעה להלוויה ותמכה בבתה רחל, שהתייפחה בקול רם. שימחה רחמים, שהתגרשה מאביו של שושי כשהיה שושי בן ארבע, שלחה את בנה לבית יתומים, וסירבה להחזיק בו בבית. הוא היה מאוכזב ממני, מילמלה במשך כל ההלוויה כשהדמעות זולגות על לחייה.

האם שהתנכרה

דמעות של קרובים
 וראתה בו חבר טוב. הצעירה סיפרה על

לפני כמה חודשים מכלא באר-שבע, שם ישב כשמונה חודשים, בעוון סחר בסמים. שושי התחיל את הקאריירה שלו כזמר במועדוני-לילה קטנים באילת. דודו אל-הרר, שפגש בו, הציע לו לכתוב שירים על חייו בכלא. את תקליטו הראשון הפיק שושי בזמן

באו מעט אנשים, רובם זרים זה לזה. אמרגנו של שושי, דודו אלהרר, שהתהלך חפוי-ראש בהלוויה, נדהם כשאשה עטונית שחורים וכיבדת-גוף ביכתה את גורלו של בנה. היתה זו שימחה, אמו של שושי. הוא עוד יותר נדהם כשמרבית האנשים שהגיעו להלוויה, נתגלו כקרובים של ה-